ва други майстори на римата. Все пак, макар, че не можем да сложим точната им дата, стиховете на Данте доказват колко бърже той е намерил себе си и още в първите години от творчеството си се е наредил между поетите на " dolce stil nuovo ", чрез простата елегантност на известни сонети, чрез стройната прелест на известни балади, съчинения в които яснотата на формата и музикалността на стиха съ достатъчни за да бъдат съвършенна поезия. Не можем да не си припомним прочутия сонет в който Данте си представя как той с другарите си Гуидо и Лапо и техните любими жени, плуват на воля в някакъв кораб из спокойното ширно море," И там все разискват върху любовта". Това не е още замисления певец на Беатриче, а един ведър и радостен приятел на красиви мечти. Една от най-хубавите, макар и лека работа от ония времена е баладата : "За едно венче цветя", която представлява повече срѣчна словесна веза, отколкото израз на някакво чувство; до нея може да се нареди и друга, съставена само от една строфа, чиято мисъл цяла се намира в пропитата с томителна нега реприза:

„Deh, Violetta, che in ombra d'Amore
negli occhi miei si subito apparisti,
aggi pietà del cor che tu feristi
che spera in te e disiando more."

/Ах, Виолета, що в сянката на Любовта, тъй внезапно предочите ми се ти яви. Смили се над това сърдце ранено, що в теб се надява и чезне от копнеж./

Въ някои сонети не липсват и по-палави, дори хумористични места, сочейки на по-късната разпра с които, тия наклонности у поета, ни помагат да не се удивляваме на Форезе Донати; в нея, както вече видяхме, Данте си слуги с сатирата и оскърблението, примесени с смях и кипнала буйност. Сега вече почва да се подчертава страстта, редом с любовта към Беатриче, за които в "Нов живот" имаме най-добрите поетични документи: след първите стихове с по-ведър тон се минава към една група с по-комплицирани и раздвижени форми, сликащи от чувство на раздразнение и ожесточение към презрителното равнодушие на жената, като например сонетите "на присмеха". Пароди много право забелязва, че в тези стихове Данте си приближава до начина на писане на Кавалканти, представяйки си любовта като мъчителна и непобедима страст, драматизирайки контраста с душевните си способности. Песента" Тъй болно и тъчено ми става за мен" е била изключена от "Нов живот" можеби защото жалбите в нея са твърде трогателни, а някои намеци твърде лични; той си спомня за хубавите очи, които ранили сърдцето му, а след това не се явили вече:

„Onde rimasta trista
l'anima mia che n'attendea conforto,
e ora quasi morto
vede lo core a cui era sposata
e partir la convene innamorata
Innamorata se ne va piangendo
fore di questa vita
lo sconsolato, chi la caccia Amore."

/ Тъжна остана душата ми, що чакаше от тях утеха. И сякаш мъртво е сега сърдцето за което съчетана, е, а вече трябва да си замине влюбена. Влюбена си отива тя, със плач, от тоя свят безутешна - защото Любов я пъди.

mo de mea

~~dolce stil nuovo~~